

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Decimus. De Vita gloriosa Jesu Christi, & de fine Exercitiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

Meditatio Vigesima Octava. 343

**DIES DECIMUS.
DE VITA GLORIO-
SA IESU CHRISTI.**

Et

De fine Exercitiorum.

MEDITAT. XXVIII.
De Resurrectione IESU
Christi.

PUNCTUM I.

*Resurrectio IESU Christi
spem nobis prabet resurrectionis ad
gloriam, & viam nobis ostendit
ad illam perveniendi.*

Considera I. Resurrectionem
Domini nostri basim ac funda-
mentum esse spei illius, quam de
futura resurrectione ad gloriam
habemus. Huc usque IESUS Chri-
stus Dux noster nos per viam dif-
ficilem, arduam, & delicatæ natu-
ræ nostræ valde contrariam dedu-

xit; siquidem nos præcessit per viam humilitatis, paupertatis, mortificationis, obedientiæ, crucis, & denique ipsius etiam mortis. Sed terminus, ad quem nos per asperum hunc tramitem ducit, magno nobis esse debet solatio, cum abundantissimè compenset omnem laborem, quo eò eluctati sumus. Hic enim terminus alius non est, quam resurrectio ad vitam infinite gloriosam, & æternam beatam. Transfer te, animò saltem, ad sepulchrum nostri Redemptoris, & postquam memoriâ recolueris omnia, quæ pro nobis passus est; postquam consideraveris miserabilem statum, in quem mors ipsius corpus redegit, contemplare repentinam mutationem, quam resurrectio induxit. Vide, quomodo ille, qui abjectus, & opprobriis saturatus erat, nunc sit coopertus gloriâ, & Rex Gentium ac Dominus universorum, constitutus; quomodo ille, qui tormentorum

cruc-

crudelitate ita fuerat deformatus, ut ne figura quidem hominis amplius in ipso appareret, jam nunc pulchritudine, & claritate Solem ipsum millies præcellat; quomodo de ipsius vulneribus nihil amplius superfit, quàm cicatrices, miro splendore radiantes, veluti lucidissima ipsius Victoriæ monumenta; quomodo denique omnes ipsius dolores transferint in lætitiā & gaudia nunquam finiendā.

Cum igitur gratulatus fueris tuo Servatori ob tam felicem & stupendam metamorphosim, gratulare etiam tibi ipsi ob eandem causam; quia Resurrectio Christi est fundamentum spei tuæ, & certum pignus felicitatis, qua particeps efficieris ipsius gloriæ. Christus enim in sua resurrectione est Redemptor tuus, & Caput tuum. Si Redemptor est, perfectè ac integrè hoc fungetur officio, teque redimet abundantī redemptione, ut loquitur Apostolus; cum secun-

dus Adam non minùs possit pro
 nostra salute, quàm primus potue-
 rit in nostram perniciem. Sicut i-
 gitur primus non solùm maligni-
 tatem suì veneni transfudit in ani-
 mam, dum illam peccatò suò infe-
 cit, sed etiam in corpus, illud mor-
 ti subjiciendo: ita secundus Adam
 non tantùm liberabit animam no-
 stram à peccato, recuperando ipsi
 vitam & gratiam, sed etiam corpus
 nostrum à morte, illud resuscitan-
 do ad vitam gloriosam. Si est no-
 strum Caput, nos sumus ipsius
 membra: igitur quemadmodum
 membra capiti suo, ita & nos Chri-
 sto unitos atque conformes esse o-
 portet, sicque ipsius beatitudinis
 fieri participes.

Considera II. Christum resur-
 gendo viam nobis signâsse, quam
 tenere oportet, ut ad gloriosam re-
 surrectionem pertingamus. Sicut
 enim ipse resurgere non potuit,
 nisi prius pateretur, & moreretur:
*Oportuit pati Christum, & ita in-
 trare*

trare in gloriam suam. Luc. 24. v. 26. Ita oportet omnino, ut moriamur cum ipso, non tantum morte naturali, sed etiam supernaturali: hoc est, mori debemus nostris passionibus, nostris peccatis, nostris sensibus, & mollioris vitæ desideriiis. Nam, ut Apostolus docet, si volumus cum Christo resurgere, debemus cum Christo mori peccato, & pravis nostris inclinationibus: nec enim erimus membra JESU Christi gloriosi, si non prius fuerimus membra ejusdem patientis & crucifixi. Vis cognoscere, an partem habeamus hujus vitæ gloriosæ? percurre Mysteria vitæ Christi absconditæ, & inter dolores atque cruciatus exactæ, quam in sacris Exercitiis meditatus es. Si participasti, aut saltem participare desiderasti vitam JESU, exinanitam in Incarnatione, pauperem in Nativitate, afflictam in Circumcisione, subditam in Nazareth, & denique crucifixam in Passione;

crede certò, te quoque participem fore vitæ ipsius gloriosè resurgentis. Sed si unum non habes, stultum erit alterum prætere.

Agnosco, prò dolor! me esse adhuc longè remotum à statu tam beatæ mortis. Agnosco, hominem veterem, id est, corruptum, etiamnum totum in me vivere. Ut moriatur, tuum est, Domine, efficere. Scis enim, amorem proprium me nimis reddere debilem, cum contra me ipsum pugnandum est. Tuum igitur est, Domine, me adjuvare; tuum est ictum mortis mihi infligere, qui pro me erit ictus gratiæ, quia me tibi vivere faciet, hoc est, vitam novam vivere, simulque spem addet vivendi tecum aliquando vitam gloriosam.

PUNCTUM II.

Resurrectio ad gloriam forma est nostræ resurrectionis ad vitam novam.

CONSIDERA: non sine justo pondere

dere & ratione asseruisse Apostolum, Christum surrexisse propter justificationem nostram; non tantum quia ipsius resurrectio est causa, sed etiam quia est forma nostrae justificationis, & quod consequens est, nostrae ad vitam resurrectionis. Atque ideo nos commonet, quod, sicut Christus surrexit ad vitam gloriosam, ita nos debemus ducere vitam novam: *Quomodo Christus surrexit a mortuis, ita & nos in novitate vitae ambulemus.* ad Rom. 6. v. 4. Corpus Christi per resurrectionem quatuor dotes acquisivit, quae mirum in modum exprimunt illas, quae vitam novam comitantur. Hae quatuor dotes sunt impassibilitas, claritas, agilitas, & subtilitas.

Impassibilitas, quae Christum, **JESUM** reddidit invulnerabilem, & ab omni tolerantia & dolore immunem, mirè explicat felicem illam animi firmitatem, omnibus, quae in vita humana accidere so-

lent, superiorem; tranquillitatem illam spiritûs prorsus imperturbabilem; & pacem illam cordis admirabilem; quæ, ut Apostolus dicit, *exuperat omnem sensum.* ad Phil. 4. v. 7. etiam intellectum nostrum, & quæ nascitur ex generosa oppressione, qua immoderata domantur desideria, & ex perfecta submissione, qua non solum pars inferior superiori, sed etiam superior voluntati Divinæ subicitur.

Claritas, qua Corpus Christi ipsos etiam Solis radios splendore superat, pulchrè depingit abundantiam illam luminum supernaturalium, quæ intellectum animæ, vitam novam agentis, illustrant, & plenitudinem illam donorum Spiritûs Sancti, qui habitat in ipsa; donum scientiæ, quo DEUM in omnibus creaturis respicit; donum intelligentiæ, quo mira facilitate & perspicaciâ mysteria obscurissima & maximè sublimia penetrat; denique donum sapientiæ, quo supra
omne

Meditatio Vigesima Octava. 351

omne, quod creatum & sensibus
obvium est, ita elevatur, ut DEUM
in se ipso intueatur, & viva simul
ac sapida cognitione cognoscat,
qua non minus cor perstringitur,
ac spiritus illuminatur.

Agilitas nobis exprimit prom-
ptitudinem & fervorem, quo ani-
ma, quæ vitam novam vivit, im-
pellitur ad executionem mandato-
rum DEI, ad praxim bonorum o-
perum, ad exercitium virtutum,
ad omne id, quod credit posse pla-
cere DEO, ipsiusque gloriam pro-
movere: ita ut, quàm primùm
advertit, DEUM aliquid velle, nul-
latenus deliberet, nec ad occurren-
tes attendat difficultates; sed om-
nia ipsi videantur plana & facilia,
quando agitur de implenda DEI
voluntate, ejusque beneplacito.

Subtilitas, quæ omnem velut
crassitiem à corporibus gloriosis
abstergit, facitque apta ad pene-
trandum sine ulla resistantia quod-
vis corpus, quantumvis durissi-
mum

mum & spississimum, optimè designat separationem, quam vita nova causat in anima, ipsam extollendo supra materiam, & totam spirituales efficiendo ac independentem à sensibus, quos refrænât, minúsque obnoxiam illis imaginibus, quas res sensibus objectæ in illorum corde efformare solent, qui vitam ducunt communem. Hæc est illa vita nova tam admiranda, quæ est fructus mortis spiritualis ac supernaturalis; quæ debet esse finis hujus sacri Secesûs; quæ debet esse meta nostrorum laborum; & quæ, cum fit viva expressio vitæ gloriofæ JESU Christi, est etiam pignus, quod nos de ea securos reddit, & unica via, quæ nos ad illam deducit.

Si commortui sumus, & convivemus 2. Tim. 2.

Quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus. Rom. 6.

MEDITATIO XXIX.

De Ascensione J. C.

PUNCTUM I.

*Christus terram relinquens ,
nos impellit, ut nos quoque ab illa
separemus.*

CONSIDERA: Myſterium Ascen-
ſionis eſſe myſterium ſepara-
tionis: nam Filius DEI, cùm, reli-
ctâ terrâ, in Cœlum aſcenderet,
ſuô nos exemplô invitavit, ut eam
deſereremus, & cor noſtrum om-
nino ab illa abſtraheremus. Hæc
eſt perfectâ illa ſeparatio à rebus
terrenis, quam ſpiritus Evangelii
& natura Chriſtianismi operatur;
cùm enim gratia, quæ nos Chri-
ſtianos efficit, ſit gratia ſeparatio-
nis, in ipſa ſtatim Baptiſmi ſuſce-
ptione nos obligat, ut omnibus
mundi vanitatibus renuntiemus.
Hæc eſt prima veritas, quam Ser-
vator noſter nos docere voluit,
cùm paupertatem ſpiritûs doctri-
næ

nae suae fundamentum posuit.

Hoc est, quod adhuc efficacius nobis inculcavit suo exemplo, quando vitam egit in tanta bonorum huius Mundi penuria, ut, teste ipsemet, locum non haberet, in quem se reciperet. Quamvis matrem suam tenerrimè amaret, quibusdam tamen in occasionibus ipsam modo fat indifferenti tractavit, ne nimium ipsi videretur addictus, aut ne caro & sanguis censerentur partem occupare sanctissimi amoris, quo in ipsam ferebatur. Licet affectus, quo ipsum Discipuli complectebantur, non potuerit, ut quidem videtur, esse nimius & immoderatus, nihilominus amor paulò naturalior, quo erga ipsius sacratissimam humanitatem afficiebantur, obstaculum fuit, ne Spiritus Sanctus super eos descenderet. Unde Christus ipsemet illis edixit, nisi in Cælum migraret, subtractaque ipsis suâ præsentiâ, defecatiorem redderet affe-

fectum, quo in suam humanitatem ferebantur, nunquam ipsos Spiritum Sanctum recepturos.

Hinc est igitur, quòd beati Apostoli, qui hanc doctrinam à suo Magistro hauserant, erantque ipsius spiritui pleni, nihil æquè Fidelibus prædicarint, quàm perfectam hanc separationem. Hinc est, quòd S. Petrus nos tanta cum efficacia hortetur, ut terram velut locum peregrinationis habeamus, & nos extraneos & viatores existimemus. Viator, quæcunque ipsi in via occurrunt, indifferenter respicit: si reperiat locum quieti commodum, non ibi hæret: si sit incommodus, non summopere affligitur, nec cogitat quidquam reparare, aut in meliorem ordinem redigere. In hoc solum est intentus, ut iter suum versus terminum & charam suam patriam prosequatur. Hæc S. Apostoli comparatio præclarè nobis exhibet dispositiones veri Christiani, & spiritum
sepa-

separationis, in quo vivere debet. Hinc etiam dixit S. Paulus, quòd non aliter Mundum consideret, quàm terram peregrinam. Hinc denique Fideles toties adhortatur idem Apòstolus, ut inter divitias ac voluptates ea cordis libertate vivant, quasi illis penitus non fruerentur, & hoc Mundo utantur, quasi non uterentur; quia, ut ipsemet addit, præterit figura hujus Mundi. Hæc vita igitur à nobis perinde ac transitus habenda est. Ita nempe Christus ipse docuit, ita Evangelium monet, ita sancti omnes opere ipso attestantur.

Sed, mi DEUS, quàm parùm huc usque hanc doctrinam didici! quàm parùm secutus sum! quàm procul absui ab hoc spiritu separationis! quàm procul igitur discessi etiam à spiritu JESU Christi! Ita terræ adhæsi, ac si æternim in illa manendum esset. Ita bonis hujus Mundi perituris me affixi, ac si nunquam essent finienda; & quod miser-

miserrimum est, mira cœcitate in loco exilii patriam meam constitui, & carcerem meum, quantumvis obscurum, durum, ac miserabilem, libertati & felicitati prætuli, quæ me in domo Patris mei præstolabatur. Meritus fuisset, Domine, ut, ob hanc voluntariam & detestabilem cœcitatem, me penitus desereres: sed spero, hanc ipsam Misericordiam, qua effecisti, ut miseriam meam agnoscerem, gratiam mihi concessuram, qua ab ipsa liberer.

PUNCTUM II.

IESVS Christus ascendens in Cœlum nos inuitat, ut ipsum sequamur.

Considera: cum cor nostrum Cesse non possit, quin alicujus rei amore occupetur, si Redemptor noster suô nos exemplô compellit, ut terram despiciamus, id ideo fieri, ut omnem affectum nostrum Cœlo affigamus. Hæc est
illa

illa aquila, quæ sese in Cœlum vibrans, provocat ad parem volatum pullos suos: sicut *aquila provocans ad volandum pullos suos.* Deuter. 32. v. 11. Væ nobis, si humi etiamnum repamus, postquam vidimus, cælos conscendere Caput & Ducem nostrum, nōsque amanter urgere ad imitandum corde tam præclarum exemplum, donec id etiam ipso opere præstemus. Illuc ergo cogitationes & desideria efferre, illuc continuò aspirare debemus, si quidem amore Christi erga nos tangamur, & propriam salutem cordi habeamus.

Nam si amor, quo Servator nos tantopere complexus est, nos afficiat, an non meritò nosmet ipsos miserrimos judicare debemus, si nos ab ipso separatos intueamur? an non summis votis desiderare debemus, ut ipsi veluti Divino nostro Capiti uniamur, postquam id felicitatis nobis accidit, ut ipsius membra sinus? an non statum se-
pera-

parationis ut violentum respicere debemus, & omnem adhibere conatum, ut rumpamus vincula, quæ nos terræ alligant, & quæ nos à possessione JESU Christi impediunt, in quo solo summam & supremam nostram felicitatem reperire possumus? Felices, si sentire possemus vim sancti ardoris fortunati illius Pœnitentis, qui constitutus in loco, unde Christus in Cœlum ascendit, repente exspiravit ob violentiam desiderii quamprimum sequendi Divinum suum Magistrum.

Verùm fieri potest, ut, si quidem nos ipsos non penitus neglectos velimus, tam parùm afficiamur spe tanti boni, quod nos in Cœlo exspectat? fieri, inquam, potest, ut tam parùm excitemur, ac si summa illa felicitas ad nos nihil pertineret, aut si res illæ magnæ, quæ nobis de illa dicuntur, nihil nisi meræ fabulæ essent? Potestne fieri, ut non continuo suspiremus

ex

ex hoc miserabili exilio , in quo sumus , ad charam illam Patriam , in qua reperiemus tot amicos sincerè dilectos , tot illustres Apostolos , tot invincibiles Martyres , tot generosos Confessores ; qui , cum aliquando fuerint nostri in Christo JESU patres , nunc nos volunt habere fratres , & socios æternæ suæ felicitatis , ad quam nos invitant suis desiderijs & precibus , ut illà cum ipsis fruamur ; & quam ut mereremur , ipsi suis antehac exemplis nos excitârunt ?

Nostra ad hæc stupiditas haud dubiè ex nostra cœcitate nascitur , & languor nostræ spei non aliunde , quàm ex debilitate nostræ fidei , oritur ; aut enim tepidè credimus felicitatem illam , quæ nos expectat , aut ejus magnitudinem non satis concipimus. Quo ardore , quo animi æstu aspiraremus ad veram illam felicitatem , si penitus essemus persuasi , illam esse terminum Misericordiæ & Liberalitatis

Divi-

Divinæ, extremum Omnipotentia
conatum, & admirabile infinitæ
Sapientia inventum, denique bea-
titudinem Sanctorum esse DEUM
ipsum? Ita omnino: in Cælo per-
petua nostra occupatio erit videre
DEUM, amare DEUM, frui DEO, &
latari in DEO. Cùm videbimus
DEUM, ipsum possidebimus; cùm
possidebimus, ipsum amabimus;
cùm amabimus, ipso fruemur. Pos-
sidedimus eum sine inquiete, quia
nemo nobis ipsum auferre poterit:
amabimus eum sine interruptione,
quia nemo nos aut turbare, aut ab-
strahere poterit: fruemur ipso sine
tadio, quia semper in ipso videbi-
mus, quod nos mirum in modum
recreabit. Ipsum possidendo, si-
miles ipsi erimus; ipsum amando,
in ipsum transformabimur; ipso
fruendo, eadem, qua ipse, felici-
tate beati erimus. Denique DEUS
nobis erit omnia, & in ipso omnia
reperiemus.

Profectò si hæc omnia bene cre-
dere-

deremus, si rectè conciperemus, talémne felicitatem negligere possemus? eóne etiam dementiæ pervenire, ut illi renuntiare, & bona peritura, vanos & umbratiles honores, voluptates fugitivas, semper breves, sæpe etiam turpes, & non tantum Christianò, sed etiam homine indignas, præferre audeamus? An non potius perpetuò de illa cogitare, & præ impatienti desiderio illam obtinendi languore contabescere deberemus? Quid? necessariò omnes cupimus esse felices, & eò tendunt omnes labores & conatus nostri: offertur, & promittitur nobis felicitas magnitudine infinita, longitudine æterna; & hanc negligamus? Quæ levitas mentis! quis animi stupor! potestne homo, ratione præditus, & sui ipsius non maximus hostis, eò delabi? Ita, Domine, ego eò usque delapsus sum, cujus nunc me maximè pudet & poenitet, & licèt ob meum tantæ felicitatis ignavum pro-

prorsus neglectum, me illâ indignum reddiderim, spero tamen, te mihi inspiraturum deinceps ardens illâ aliquando fruendi desiderium, & mihi quoque suppeditaturum media, quibus illam mereri possim.

Quae sursum sunt, querite, ubi Christus est in dextra DEI sedens. Coloss. 3.

Quàm dilecta tabernacula tua, Domine virtutum? concupiscit, & deficit anima mea in atria Domini. Psal. 83.

Qui non gemit ut peregrinus, non gaudebit ut Civis. S. Aug.

MEDITATIO XXX.

De Amore DEI.

S. Ignatius conclusit sua Exercitia Meditatione de amore DEI, quem vocat amorem spirituales, ut ostendat, illum non consistere in quodam sensibili gustu, sed in puritate motuum animæ. Et sanè merito ita concludit, quia propositum ipsi erat animam eò deducere, ut & sibi & peccato

cato penitus moreretur, atque ita vitam novam & omnino Coelestem auspicaretur; cum scopus Exercitiorum non debeat esse alius, quam perfecta cum Deo unio, quam non nisi ipsum ex toto corde amando assequemur.

PUNCTUM I.

Præ lud. I. Constituamus nos in præsentia Dei, Beatissimæ Virginis, Sancti Angeli nostri Custodis, & omnium Sanctorum, præcipuè illorum, qui majori Deum amore prosecuti sunt, aut quibus nos speciali affectione sumus addicti.

Præ lud. II. Petamus à Deo gratiam cognoscendi bene numerum & magnitudinem beneficiorum, quæ ab ipso accepimus, ut ita nos excitare possimus ad ipsum ex toto corde amandum, & ad nos nostraque omnia ipsi integrè consecrandum.

Considera igitur, quanta poteris attentione, multitudinem beneficiorum, quibus DEUS te cumulavit. Ille te amavit ab æterno, cum nihil adhuc tui esset, quod ipsum ad tui amorem allicere posset. Aut enim te respexit in nihilo naturæ; & tum nihil tui adhuc erat, quod
amore

amore dignum esset: aut te respexit in nihilo gratiæ, communi filiorum Adam massæ involutum, & ipsius hæredem peccati; & sic in te nihil erat, quod non odio dignum esset. Nihilominus tamen te amavit, repertis in se solo & in suâ bonitate te amandi motivis. Verum proinde est, DEUM, quàm diu DEUS fuit, nunquam cessasse te amare, & de te cogitare. Heu! tanto jam tempore in Mundo vivis, & tam parùm de DEO cogitasti, & fortè etiam nondum ipsum amare cœpisti! Hic DEI erga te amor minimè fuit sterilis aut otiosus; sed eò collimavit primò, ut in tempore tibi Redemptorem mitteret, qui te ex funesto peccati statu eriperet; deinde, ut te crearet, applicaturus tibi merita hujus Redemptoris.

Expende jam studiosè hoc Redemptionis beneficium. Considera, quomodo DEUS Filium suum proprium miserit in Mundum, ut te salvum redderet; quomodo hic

Homo-DEUS à primo vitæ suæ exordio usque ad mortem, juxta Patris sui mandatum, & sui in te amoris impulsus, totum se tibi tuæque saluti consecraverit, nihilque nisi propter te operatus sit. Carnem assumpsit propter te, in Mundum natus est propter te; nihil egit, nihil locutus est, nihil tulit nisi propter te; denique nec vixit, nec mortuus est nisi propter te: adeo ut noluerit superesse vel unicam sanguinis guttam in venis suis, quia totum volebat effundere propter te. Considera principaliter, quòd Cœlesti Patri suo pro te nominatim obtulerit pretium sanguinis sui, & licet pro omnibus hominibus mortuus sit, tamen te elegerit præ infinita Infidelium multitudine, qui nunquam fructum ex Sanctissima ejus morte capient, rogaveritque Patrem suum, ut merita Passionis suæ quodam speciali modo tibi applicarentur: tu verò vi hujus intercessionis, quæ utique
fin.

singularis ipsius in te amoris sincerissimum fuit argumentum, vocatus sis ad Religionem Christianam præ tot Infidelibus, & ad Religionem Catholicam præ tot Hæreticis, qui damnabuntur, quia tam infelices fuerunt, ut in errore nascerentur.

Animò deinde tecum recole omnes gratias particulares, quas in vita tua à DEO accepisti. Recognosce mille specialis circa te Providentiæ Divinæ specimina. Illa à te avertit tot pericula, quæ pro tempore & æternitate funesta tibi & exitiosa fuissent. Illa te præservavit à peccato, aut à peccati occasione, aut certè non permisit, si quidem contra ipsius inspirationes in aliquam te coniecisti, ut in illa perires, quemadmodum pluribus aliis accidit, qui, tametsi minùs culpabiles quàm tu, irreparabili suò damnò nunc scopus esse coguntur æternæ vindictæ, cum interim tu sis argumentum immensæ ipsius

misericiordiæ. Si infertus es statui Religioso, recogita admirabiles Divinæ Providentiæ industrias, quibus te ad illum deduxit; & fanè deprehendes mille paternæ ipsius erga te bonitatis effecta.

Postquam hæc & plura alia beneficia ita ponderasti, conare omni studiô excitare cor tuum ad amorem & ad gratam memoriam erga DEUM summum tuum Benefactorem; & ut hoc re ipsa testeris, te ipsum DEO offeres, & dices: Accipe, Domine, meam libertatem: ego tibi offero animam meam, corpus meum, memoriam meam, intellectum meum, & voluntatē meam: quidquid habeo vel possideo, id à te habeo; id tibi ex toto corde restituo, & intra manus tuas integrè depono: nihil penitus retinebo, quod tuo servitio non impendam, ut ita meum in te amorem demonstrarem. Da mihi tantum, Domine, sanctam tuam gratiam, & factus sum dives.

PUNCTUM II.

CONSIDERA: DEUM his beneficiis, quibus se ipsum tibi quodammodo dedit, non contentum, se adhuc quotidie tibi dare in suis creaturis, quibus esse, vitam, & omnes, quas habent, perfectiones communicavit. Assuesce igitur, DEUM intueri in creaturis, siquidem in eis re vera est, & quod sequitur, dum suas tibi creaturas dat, etiam se ipsum dat. Ille in primis est in suis creaturis per suam essentiam, quæ magis ipsarum naturæ inest, quam anima tua tuo corpori. Inest illis per suam potentiam, quia non tantum ipsis dat virtutem agendi, sed ipse plus agit, quam illæ ipsæ, cum agat ut causa principalis; ita ut DEUS te magis illuminet cum Sole, quam Sol ipse; magis te calefaciat cum igne, quam ignis ipse; magis te nutriat cum cibus, quam cibi ipsi. Denique illis inest per suam bonitatem &

Q5

pro-

providentiam , illas gubernando & applicando ad tua servitia , dirigendo illarum actiones ad te & propter te. Si igitur lumen accendit in Sole , id facit , ut te irradiet; si calorem inferit igni , id fit , ut te calefaciat; si saporem largitur cibis , id évenit , ut te nutriant.

Ex his tribus modis, quibus DEUS inest omnibus rebus , tres deduces conclusiones. 1. SI DEUS tibi se præsentem reddit in omnibus creaturis , tu igitur conari debes te ipsi quoque præsentem reddere in omnibus creaturis , illum in eis intuendo & quærendo. 2. Uti nunquam debes his creaturis nisi ad gloriam & servitium DEI , & sicut ipse non agit in illis nisi propter te , ita tu non debes agere cum illis nisi propter ipsum. 3. Si quid boni gratique experiris in operationibus creaturarum , ex. gr. pulchritudinem in luce , commodum in calore , saporem in cibis , id totum tribuendum est DEO , non crea-

creaturis, & cogitandum, te longè plus boni haurire ex illo, quàm ex istis. Atque ita animum, quàm poteris, gratissimum exhibebis ob omnia, quæ accipis, beneficia, & gratias DEO summas ages pro te, & pro tot ingratis, qui ne quidem de hoc cogitationem concipiunt. Cavendum præterea summopere erit, ne creaturis abutaris, ne te ipsis nimium affigas, aut velut instrumenta ad peccandum usurpes; esset enim turpissima ingrati animi nota, beneficia DEI in ipsius detorquere offensam. Denique has ipsas creaturas debes quandoque ipsi offerre in sacrificium, illis te privando ex ipsius amore.

Nos ergo diligamus DEUM, quoniam ipse prior dilexit nos. i. Joan. c. 4.

Serò te amavi. pulchritudo tam antiqua, & tam nova, serò te amavi! S. Aug.

Jubes te, Domine, diligere me; da, quod jubes, & jube, quod vis. S. Aug.

*Causa diligendi DEUM DEUS
est, modus sine modo.*

CONSIDERATIO X.
*De Conversatione, Visitationibus,
& Recreationibus.*

De Conversatione.

I. **N**ihil tanti est ponderis, nihilque tam difficile, quam bene recteque versari inter homines, eorumque familiari consuetudine uti. Justam dicendi causam habuit vir quidam sanctitate conspicuus: quoties inter homines fui, minor homo redii, id est, minus rationabilis & perfectus. Ita etiam S. Jacobus nos docet, quod, qui non offendit in lingua, perfectus fit vir; cum moraliter impossibile sit, multa loqui, & non multos committere defectus. Nisi tibi ipsi blandiaris, bona fide fateberis, majorem tuis confessionibus materiam suppeditari ex tuis discursibus & familiaribus colloquiis,
&

& nulla re melius innocentiam tuam custodiri quàm silentiô.

II. Sed quia necessitas te ad aliquod hominum commercium adstringit, curandum saltem tibi erit, ut abstineas, quantum fieri poterit, ab iis congressibus, qui nihil nisi aërem mundanum spirant, in quibus vanitas & ineptiæ confabulandi materiam præbent, & plurima venduntur dictamina falsa & Evangelio contraria. Quòd si casu aut necessitate compellaris illis interesse, eleva mentem ad DEUM, & ab ipso auxilium pete. Vigila super te ipsum, nec te permitte ad vanos hujusmodi discursus abripi, ne videaris ob ignavum hominum respectum sensus parum Christianos concipere. Recipe te inde, quàm primum poteris, perinde ac si in glaciè aut præcipitio stares.

III. Nec minori cautela evitanda sunt illæ confabulationes, in quibus linguæ maledicæ triumphant, & potissimum studium in

obtrectationibus alienæ famæ ponitur; non enim minoris culpæ reus est, qui audit detractorem, quàm qui agit, siquidem libenter audiat; imò si etiam, quod plerunque accidere solet, ex ignava quadam animi socordia toleret. Si contra tuam voluntatem quandoque in ejusmodi colloquia incidas, vide, ad quid te conscientia tua obliget, ne alieni peccati participem te facias. Illi, qui alienam rodunt famam, aut sunt inferioris à te conditionis, aut æqualis, aut superioris. Si sunt inferioris, non est, cur hæreas; citò illis silentium impone. Si sunt æqualis; aut dextrè avertere discursum, aut excusare personam, cui detrahitur, debes, si quidem id prodesse existimaveris; aut certè honesto quodam civilique modo ostendere, obtrectationem tibi minimè esse gratam; aut denique omnino è circo discedere. Necessariò una ex his eligenda est via, per quam discrimen evadas.

das. Si illi, qui linguam in alterius famam stringunt, sint te superiores, frigido serióque vultu demonstrabis, fatís quidem tibi esse respectûs & moderaminis, ne ipsis aperte contradicas, tantum tamen non inesse ignaviæ, ut, quæ dicunt, approbes.

IV. Defectus magis ordinariû familiaris confabulationis, & à quibus præcipuè cavere debes, sunt genius quidam criticus, fastidiosus, & ad jurgia promptus, qui semper aliquid reperit, quod carpat, cui refragetur, & contradicat; spiritus vanus & prophanus, qui non nisi de rebus mundanis sermonẽ movet & miscet, cui grave & molestum est de DEO rebûsque æternis loqui.

V. Nihil est, quod æquè sæculum corrumpat, & mores frangat, quàm dicere, pro ridiculo haberi eum, qui Christianam ducere vitam satagit. Si, quam deberemus, de nostra Religione ideam concipere-

peremus, nulli nobis pudori esset de ea sermonem inferre & profequi. Si DEUM vel parùm amarem⁹, quid difficultatis esset de eo loqui? Fateor, semper discretionem utendum esse; sed si quis non possit de rebus Divinis sermonem inferere in circulis grandioribus, saltem id poterit in privatis congressibus cū viris honestis & virtute præditis, quos quis sibi familiares reddere debet.

De Visitationibus.

I. **V**isitationes semper fieri debent aut ex necessitate, ut cū de negotiis agendum est; aut ex charitate, ut cū pauperes & ægroti adeundi sunt; aut denique ex Christiana quadam humanitate, ut cū ad cognatos, ad amicos, aut ad personas, quibus obstricti sumus, invisimus.

II. In omnibus his visitationibus certa tenenda est mensura, ne inutilem plurimorum consuetudinem

imitemur, qui magnam vitæ partem in dandis acceptandisque visitationibus terunt, & perpetuum exitam vana occupatione negotium sibi formant, parvi pendentes jacturam temporis, quod ipsis ad procurandam suam salutem concessum est, & cujus singula momenta ipsis deberent esse pretiosissima, cum nullum omnium sit, quo non æternam felicitatem lucrari possint.

III. Cum quis ad aliquem invisere vult, acturus cum illo de negotio, maximè quod gloriam DEI & bonum animarum spectet, nã is excellenti prorsus & utilissimo pietatis exercitio utetur, si se suæque consilia commendaverit Angelo Tutelari illius, cum quo tractaturus est, ut ipse animum sui Clientis dirigat, & in eosdem secum sensus inclinet. Ita facere consueverat magnus ille DEI servus P. Petrus Faber, primus S. P. Ignatii socius, qui hoc medio omnium mentes
ex-

expugnavit & cœpit, quos ad DEUM deducere voluit; ita ut omnem in partem eos verteret, & quidquid pro ipsorum salute vellet, obtineret.

IV. Perquam utile quoque nostra colloquia & visitationes bene recteque peragendi medium est, si sequamur consilium Apostoli, & nos assuefaciamus, ut semper in proximo personam Christi intueamur. Si hac tam sancta praxi utamur, facile cavebimus defectus, & magna cum mansuetudine, charitate, & respectu cum aliis agemus. Bonum quoque erit, cor identidem ad DEUM elevare, ut ita evagatione spiritus evitemus, in quam nos plerunque familiaris cum aliis consuetudo conjicit.

De Recreationibus.

I. S. Thomas docet, animi relaxationem remedium esse à DEO infirmitati nostræ concessum. Cùm enim nec mens continuam

applicationem, nec corpus laborem aut nimis violentum aut nimis longum sustinere possit, necessariò utrique indulgenda est aliqua recreatio, ut, reparatis viribus, rursus ad studia & laborem incumbere possint. Capiendæ igitur sunt animi relaxationes ut medicinæ, id est, ex necessitate, quæ illas ex rationis præscripto moderari debet, & non ex voluptate velut sensuum oblectamenta.

II. Recreationes nunquam debent esse peccaminosæ, nec immoderata; quæ enim major stultitia, quàm capere voluptatem ex aliqua actione, cujus, prævideas, te poenitere debere, nisi te perditum velis? aut frui oblectatione alicujus rei, quæ te æterno exitio involvet, nisi feriâ eluatur poenitentia, & cujus funestum exitum æternum deplorabis, nisi in hac vita fletu & lacrimis errorem obliteres?

III. Curandum præterea erit, ut nostræ oblectationes sint non tantum

tum non peccaminosa, sed ne quidem periculosa. Nostræ recreationes magnam partem culpâ carebunt, si nos innocentes erimus. Sed corruptio cordis nostri certum quoddam effundit venenum etiam in illa, quæ maximè innocua videntur, ut sæpe reperiamus principium mortis in illis rebus, quæ aut sustentandæ nostræ vitæ, aut sublevandæ nostræ infirmitati servire deberent. Itaque animi relaxationes etiam, in hoc censendæ sunt esse velut Medicamenta, quæ, nisi rectè præparentur, in virus degenerant.

IV. Hanc ipsam ob causam oblectamenta & recreationes nostræ non debent esse nimix, nec continuæ, etiamsi sint honestissimæ, quia emolliunt animum, & frangunt spiritum, ut se nulli rei seriò amplius impendere possit; sed horri ipsi sit, quidquid difficile, etiam cum suscipere curam, & laborem subire deberet ad ea peragenda,

da, ad quæ nos aut officium Christiani hominis, aut nostra conditio obligat. Præterquam quòd nihil æquè repugnet doctrinæ Christi, & genio Christianismi, qui est spiritus mortificationis & pœnitentiæ, ac mollis ista & delicata vita.

V. Quia lusus primum plerumque inter recreationes locum tenet, ideò vel maximè illum moderari oportet. Ut autem bene ordinetur, necesse est, ut non sit prohibitus, quales sunt aleæ & omnes lusus aleatorii; ut non nimium temporis ipsi tribuatur; ut non fiat pro magno pretio; ut illi non simus nimis addicti, nec faciamus ex illo commercium, magis quærendo lucrum quàm animi oblectationem; & denique, ut nos non impediat à melioribus negotiis, & debita muneris nostri executione.

LECTIO

Pro Decimo Die.

Ex S. Script. Finem Cap. X. Deuteron.
Cap.

382 *Admonitio pro conservando*

Cap. XIII. Epist. I. S. Pauli ad Corinthios
De Imit. Christi Cap. VII. Lib. II. & Cap.
V. & XXII. Lib. III.

Ex Memor. Lud. Gran. Cap. I. & II. Lib. VII.
Ex P. Rodriq. de Perfect. Cap. VI. Tract.
VI. Part. II.

ADMONITIO

*Pro conservando fructu ex sa-
cris Exercitiis collecto.*

I. Post actas Dno maximas gratias pro fa-
voribus, quos nobis in S. Recessu indul-
sit, offerenda sunt Christo Domino nostro
per manus Beatissimæ Virginis omnia no-
stra proposita, quæ fecimus, & scripto ex-
cepimus, durante sacro hoc tempore, hanc
rogando, ut de nostra fidelitate præstare
vadimonium, & preces suas interponere
dignetur, quibus gratias nobis necessarias,
maximè autem constantiam in bonis pro-
positis impetret.

II. Advertendum vel maximè est, De-
monem, absolutis sacris Exercitiis structu-
rum nobis solitas technas, suscitaturum
que periculosas occasiones & varia obsta-
cula, quibus nos avertat, ne executioni
mandemus, quæ rectè nobis proposuimus.
Idcirco excitandus ac firmandus est animus,

& adhibendæ omnes necessariæ cautelæ.

III. Nunquam nobis, quantumvis ad omnia bona paratis, tantum fiduciæ tribuere debemus, ut non adhuc magis diffidamus infirmitati nostræ; cum persuasum omnino nobis esse debeat, omne robur nostrum profuere à Deo, sine cujus auxilio nihil, cum cujus gratia omnia possimus.

IV. Nihil æquè nobis cordi esse debet ac prompta & continua nostri custodia, qua omnes occasiones & societates evitemus, quas experientiâ novimus nobis esse noxiæ & exitiales. Fervor ille, quo tunc animati sumus, malè prorsus nobis persuadet, nihil jam esse timeandum. Certè nihil perinde nobis suspectum esse debet atque illa nimia securitas. Considerare ergo oportet cor nostrum velut facem modò extinctâ, & etiamnum fumantem, quæ statim rursus accenditur, simul ac flammæ admoveretur.

V. Priusquam sacro Recessu excedas, ordinem vitæ tibi statues, & conditioni, & statui, & muneri tuo aptissimum; sed quem lege inviolabili observes, ubi inde pedem extuleris; cum ab hoc vel maximè pendeat omnis sacrorum Exercitiorum fructus.

VI. Præcipuò porrò studiò in hoc incumbes, ut quàm fidelissimè utaris mediis, quorum vim & virtutem, durante sacro Recessu, sensisti, & quæ cor tuum bene præ-

Præparârunt, excitatô sincerô salutis tuæ
 procurandæ desiderîo. Hæc media sunt
 meditationes, sacra lectio, examina, fre-
 quens usus Sacramentorum, pia quædam
 collectio, commercium doctorum & pro-
 borum hominum, exercitium Dei præ-
 sentiæ. Ad veram & exactam fidelitatem
 spectat iis mediis sedulò uti, quibus perse-
 verantia in bono, & constantia in rectè
 propositis annexa est.

VII. Efficacissimum se intra fervorem
 exercitiorum continendi medium est, sin-
 gulis mensibus examinare & excutere in-
 ternum animæ statum eo modo, quem
 circa finem Considerationis octava an-
 notavimus.

VIII. Si quis in defectum sat notabilem
 labatur, non idcirco oportet statim ani-
 mum despondere, & omnia perditâ arbi-
 trari. Hoc Diaboli artificium est, quo
 post commissum defectum, nos in cadium,
 languorem, & quandam desperationis spe-
 ciem agere nititur, ut perseverantiam ve-
 lut rem impossibilem æstimemus, atque
 ita à bonis nostris propositis recedamus.
 Lapsus nostri humiles nos reddere debent,
 non animum frangere; & si nostri diffi-
 dentiam meritò ingerant, non tamen de-
 bent nobis tollere fiduciam in Deum ejus-
 que auxilium, quo subnixi, fortiores è
 lapsu resurgere conabimur.

F I N I S.